

Womenscup Hogerop 2022 Door Hille Steenhuis

De Womenscup, daar kijk je natuurlijk al sinds september naar uit. Toch was het mij gelukt te laat te zijn voor de aanmelding. Het mailtje van Hogerop had ik, tijdens een zoomcollege weggeklikt. 'Dat ik doe het later wel.' Maar wanneer komt dat later? Ja, te laat.

De volgende dag ingeschreven. Onderaan de aanmelding moesten we onze PR's opschrijven. Die van de 500 zit me nog goed in het geheugen. Een seconde te weinig om in de selectie te mogen, dat toen, voor mijn leeftijdsgenootjes werd gezien, als iets 'bijzonders'. Voor de duizend had ik geen idee. Gelukkig geen probleem. Deze wedstrijd is juist gemaakt voor mensen die weinig of geen wedstrijdervaring hebben. Met dat idee ging mijn hartslag gelukkig weer terug uit mijn hoofd naar mijn keel, om erna weer helemaal naar de borstkas te zakken toen ik de melding kreeg dat de wedstrijd vol zat. 'Gelukkig' ging er door mijn wedstrijd-angstige-hoofd heen.

Zaterdag 15.00 opende ik mijn mail. Vanwege afmeldingen was er plaats gekomen en mocht ik meedoen. Had nog niks te doen. Even dreigde er een discussie in mijn hoofd tussen mijn wedstrijd-angstige-hoofd en mijn rationele-hoofd. De rationele bleek sterker en het argument: 'deze wedstrijd is er speciaal voor gemaakt om plezier te hebben,' was zo sterk dat de discussie geen kans kreeg. Zo ging ik mijn schaatsen slijpen en zat ik om 5 uur met mijn moeder aan een vispizza. Bij het zoeken naar de wedstrijdbandjes werd ik toch wat zenuwachtig, want ze waren er niet. Gelukkig dacht ik snel terug aan vroeger; meteen na school, op de woensdagmiddag, snel naar de baan en bandjes vergeten. Maar de Jaap Eden baan is de Jaap Eden baan niet als er geen mensen zijn die jou bandjes geven. Met die herinnering in het achterhoofd fietste ik weg. Zelfs mijn wedstrijd-angstige-hoofd was stiekem heel blij dat ik toch mocht rijden. Om 19.00 begonnen we met een heerlijke warming-up. Eerst wat rekken naast Duo-fit en erna werden in het bos startjes geoefend op de gymschoenen met aanmoedigende opmerkingen zoals : "Jullie zijn hier gekomen voor jezelf." Ja dat was waar, dus gingen we er een gezellige avond van maken. Die bandjes kwamen trouwens helemaal goed en met scherpe schaatsen reed ik de eerste rondjes in de binnenbaan in. "Buitenkant inhalen in de binnenbaan." hoorde ik mijn HCA-trainster zeggen.

En toen mocht ik starten. Het bleek dat ik dit al lang niet had gedaan. Gelukkig kwam ik wel een soort van weg. Op een lege baan, met iedereen die mijn naam riep. Dat was wennen. Tijdens de pauze kregen we warme chocomel met slagroom. Onder een tent die bijna neerstortte kreeg ik het gevoel dat we een echte koek-en-zopie hadden naast natuurijs.

Na de pauze ging ik snel naar de starter. Ik besloot de 1000 meter op ontspanning te rijden en niks te moeten van mezelf. Ik reed heerlijk, al was natuurlijk de laatste ronde zwaar, maar het geluk en de plezier van die avond overheerste en dat merkte ik in mijn slagen. Het harken van de 500 was veranderd in dansen op de 1000. De spanning waarmee ik hierheen was gereden, was omgeslagen in een vreugdevuurtje. Ik wil Claudia, Ingeborg, Jan, Roos en Yvonne en iedereen die geholpen heeft om deze avond te organiseren heel erg bedanken. Ik heb genoten van deze avond en het vuurtje blijft lang branden!